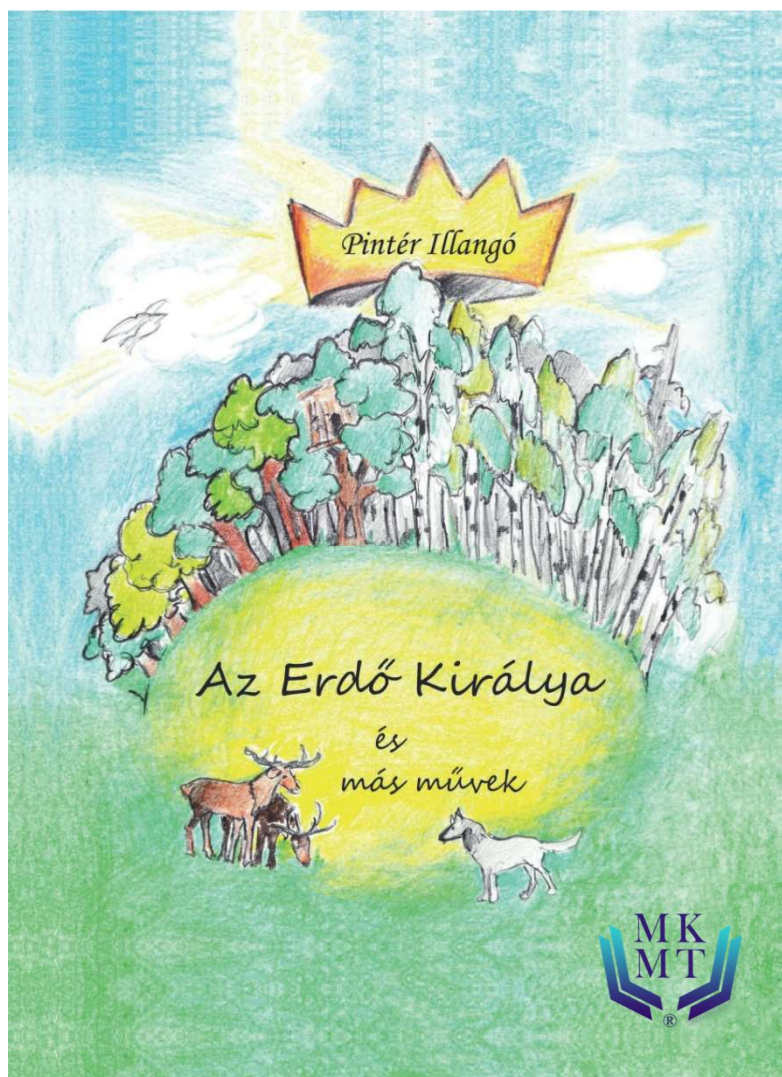

ISBN 978-615-6758-00-2

2023. © Pintér Illangó
illusztrációk Andics Bernadett, Bakó Sára, Gyimesi
Jázmin Bejke (10 éves)

**A magyar könyv is
magyar termék
mozgalom**

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. írónő és HELMA kiadó

I. fejezet

Szarvasok és Farkasok

Az egész osztály unatkozott. A gyerekek unalmukban könyveik lapjait pörgették és doboltak. Telefirkálták füzeteket és leveleket küldözgettek: a szövegkiemeléshez használt filctollak kupakjaiba rejtett cetliken továbbították üzeneteiket a címzettjüknek. A tanár, mintha észre se vette volna. Aztán végre megszólalt. Rutinszerűen leellenőrizték a feladatokat, majd monotonon beszélni kezdett egy híres irodalmi szereplő életéről.

– Drrrring! – csengetett élesen a csengő. Végre! Ez volt az utolsó óra, irány hazafelé! Ki a faluból, fel a réteken, le a dombról! De jól esett friss levegőt szívni az iskola poshadt bűdössége után!

Az első szakaszon a szántók és rétek közepén álló terebélyes hagyásfát jobbról kellett megkerülnünk. Miután nehéz iskolatáskáink terhe alatt lihegve felértünk a fenyves erdős dombhátra, lefuthattunk a dús fűvű kaszálókon át a völgyben elterülő nagyközségbe. Éppen csak beugrottunk haza egy gyors ebédre és máris szaladtunk ki kalandozni a rétre, amíg melegen sütött a tavaszi napsugár. Mire én kiértem, már ott várt Lenci és Feri. Lassan megérkezett Péter, János, Andris, Laci, Gábor, Lili, Nelli, Gizi (Gizella) ikertestvérével Izivel (Izabellával). Össze is verődött a csapatunk: mi voltunk a Szarvasok háborúban a Farkasokkal.

János díszelgett a vezéri posztban, Feri ügyes harcosként sok kitüntetést szerzett ezáltal lett helyettese egyben alakulatunk kéme, csak úgy, mint én. Péter tanácsadói és távcsöves megfigyelői

rangot töltött be. Nelli volt az írnok, Lili és Lenci a szakácsok, a többiek pedig egyszerű közlegények.
– Megbeszélés a kunyhónkban! – jelentette be János, amikor mindenki megérkezett. – Baj van! – tette hozzá drámaian. Erre mindenki elkomorodott. „János soha nem viccel, ő nagyon komoly ember. Valami nagy baj lehet” – gondoltam.

Be az erdőbe, kicsit feljebb fel a hegyre, el egy gyönyörű forrás mellett, és íme már meg is pillanthattuk táborunkat: egy óriási, nagyon öreg, alul elágazó tölgyet, amire szuperül lehetett építkezni. A vaskos alsó ágakra raklapokat vontattunk fel még egy jó éve Gábor apukájának segítségével. Ezek alkották az alapot. A felfelé törő vékonyabb ágakra a közeli patak partján található fűzfák gallyaiból hajlítgattuk a falakat. Olyan sűrűn fűztük össze, hogy rés sem maradt, ráadásul vadkomlót ültettünk melléjük, ami mára teljesen befutotta erődünket. A tetőt néha-néha cserélni kellett, most is éppen eléggé elszáradóban volt, ugyanis levágott fenyőágakból készült, sőt ezúttal a régi karácsonyfáink maradékai díszlettek a tetővázon.

Mikor mindenki betódult és várakozóan nézett Jánosra, ő megszólalt:
– Tegnap este leellenőriztem mindent, annak megfelelően, ahogy meghoztuk a szabályt. Semmi különöset nem tapasztaltam, de reggel korán ébredtem és balsejtelmeim voltak. Ígyhát eljöttem ide még hajnalban újabb ellenőrzést tartani és... eltűnt szinte minden! Hiányzik a törvénykönyv, a hadi felszerelés, a tűzgyújtó eszközök és az élelmiszerkészlet is! Üres a fa alatti raktár.

Döbbsent csend ülte meg erdei
tanácstermünket, szinte rémültek voltunk ekkora
veszteség hallatán. Csak Péter kiáltott fel:

– A Farkasok! Csakis ők lehettek!

– Én is őket gyanúsítom – bólintott János. – Nelli,
írd le újra a törvénykönyvet! – szegény Nelli
elkerekedett szemmel bámult vissza rá. Hiszen ez
hatalmas munka! – lehetett leolvasni arcáról, de
ellenkezni nem mert. „Na, azt hiszem ő sem leckét
fog írni ma délután” – gondoltam magamban,
hiszen törvénykönyvünk sok-sok témát érintett.
Például nem-vagyok-áruló nyilatkozat mindenkitől,
rangok, feladatok, kötelességek, hősi tettek és
kudarcok listája, hadi krónika, készletfelsorolás és
egyéb törvények, mint mondjuk, hogy ha több, mint
hét óránk van az iskolában, aznap nem gyűlünk
össze.

– Azt ne gondoljátok, hogy ti, többiek megússzátok
feladat nélkül – folytatta vezérünk. – Péter, keríts
egy lakatot az értékmegőrző ládára! Szakácsok,
vegyetek ki pénzt a kincsesdobozból, és
vásároljatok új készleteket. A blokkokat kérem
elszámolás végett. Látjátok, milyen jó, hogy a
pénzünket nem hagytam itt, hanem hazavittem? –
nézett sokatmondóan Lili, Laci és Izi felé, akik eddig
ellenezték, hogy magánál tartja vagyonukat,
ahelyett, hogy a rejtékhelyen hagyná azt is. – Lili,
Lenci vegyetek karkötőket is, ha már boltba mentek
– ezek a világító karkötők fontos hadi eszközök
voltak, mert ezzel jelöltük meg a legyőzött
ellenfeleket. – Ti, többiek oszoljatok két csapatra, az
egyik fonjon köteleket, a másik vágjon botokat!
Kivéve a kémek. Ők menjenek a Farkasokhoz!

Szakácsok, van most nálatok némi elemózsia számukra?

– Szerencsére van, épp hoztunk friss pogácsát.

– Szerintem a Farkasok csatát akarnak indítani, amíg védtelenek vagyunk fegyverzet nélkül.

Sietnünk kell a kémleléssel és a felszerelés pótlásával is – akarta zárni beszédét János, de Péter közbevágtott.

– Ezenkívül, Nelli írja be a törvénykönyvbe, hogy mostantól a főnök ellenőrizze a kilátót is és most is menjünk, nézzük meg, vajon ott rendben van-e minden!

Ez a kilátó pár méterrel feljebb az erdőben egy fateteji kuckót jelentett, ami egy vadlesre emlékeztetett. Itt mindent rendben találtunk.

– Kémek, mostmár tényleg indulnotok kellene, nem fogunk beleférni a napba! – sürgetett minket János. Átvettük uzsonnaadagjainkat, majd nekivágtunk az útnak.

– Most még nem kell lopakodnunk, mehetünk gyorslépésben – mondtam társamnak.

– Jól van, Ottó – bölintott rá Feri, ezzel elsiettünk.

A Farkasok vezére, Huba, ezzel egyidőben az ő bázisuknál bejelentette:

– Megszereztem a Szarvasok készleteit! – vigyorgott kajánul. Csapata éktelen üdvörléssel tört ki.

Csak Anna és Panna, az osztály második ikerpárja kérdezte egyszerre:

– És ezzel újabb csatát akarsz? – ezek a lányok nem annyira kedvelték a csatározásokat, ők jobban szerették, amikor békésen bölklázhattak az

erdőkben. Viszont Huba olyan jóképű fiú volt szerintük, hogy mindenképp az ő csapatához akartak tartozni, hiába a sok viszályszítás.

– Nem én akarom, hanem muszáj! Nem is én kezdeményezek! Képzeljétek, a kutyüs Tamara jelentette, hogy hallotta, amint a Szarvasok azt beszélnek, ha igazi Farkasok lennénk, lenne valódi farkasunk. Nem ismerik el a méltóságunkat, ezt a sértést! Mintha nekik lenne szarvasuk! –fintorgott egyet – Ezt nem hagyhatjuk megtorlatlanul! Ezért kellett megleckéztetnem őket a készleteik kisöprésével. De most gyertek, mutatok még valamit!

Elindult a felvonulás szigorú rangsorban: élen, Huba, a falkavezér, utána helyettese, Patrik, majd tanácsadója és írnoka, István, az őrszemek-kémek, Tóbiás és Dávid, az élelmezésvezetők, Anna, Panna, végül a hadsereg, előbb a védettebb helyen a lányok, hátul a fiúk erőviszonyok szerint Andi, Viki, Viktor, Károly és Dénes.

– Régen volt már támadásunk a Farkasok ellen, közben költöztek is. Nem voltam még az új helyükön. Nézzük meg a térképet! – javasoltam, mivel a múltkori kémkedéskor hiányoztam.

– Jó, hogy ez nálam volt és nem rabolták el – felelte Feri, miközben kivette a papírdarabot a zsebéből, majd készségesen mutogatni kezdte a tudnivalókat.

– Tehát a mi táborunktól északra, a falutól észak-keletre található a bázisuk a mi dombunkról lefelé a sötét völgy aljában húzódó árok kiszélesedő szakaszán egy nagy fa tövében. Már kész a

kúpszerű gallykunyhójuk – bólintottam. Így már be tudtam tájolni a helyet.

Először sűrűbb fájú erdőben, majd ligetesben haladtunk a gerinc környékén, ami a túlsóoldali leejtőn sűrű növendékfásba váltott. Határozottan sötétebb és komorabb volt ez a vidék, mint a mi napsütötte lankásunk. A völgy alján éles bevágású árok tátongott, ami hol szurdokszerűen beszűkült, hol egészen kitágult, de földes partjai mindenhol csúszós, meredek falként határolták, sok helyen csak gyökerekbe kapaszkodva lehetett fel-le közlekedni. De a természet szépségei itt is megjelentek: az ibolyák és odvaskeltikék gyönyörű látványt nyújtottak.

– Ottó! – súgta Ferenc –Már közeledünk, ne csörtesse már ilyen hangosan, nem vagy vaddisznó! – alig tettünk pár lépést, a kanyar mögül már hangokat hallottunk. Máris odaértünk a Farkasok gyülekező helyéhez. Még pár lépést tettünk behúzódva a bokrok közé, ahonnét rálátás nyílt a széles szakaszra. Valahova éppen indultak az ellenfeleink, mert sorakoztak. Szerencsére nem rejtekhelyünk felé jöttek.

– Lopódzunk utánuk! – mondtam halkan.

A csapat megállt egy nagy cserjés előtt.

– Mielőtt megmutatom, mi van a bozótos mögött, nézzetek körül nincs– e kém a közelben! – hangzott ekkor Huba hangja. Meghűlt ereinkben a vér. „Nem fogjuk megúszni épp bőrrel” – gondoltam. Erre nem számítottam. Feri is vacogott mellettem.

– Bújjunk be az odúba – suttogta riadtan és egy óriási fára mutatott. Valóban, több ember sem karolhatta volna át, akkorára nőtt a törzse és alulról egy nagy hasadék tátongott rajta. Előtte még

egy kis bokor is nőtt. Hangtalanul odaosontunk és elrejtőztünk.

– Gyorsan, a kabátod! – böktek oldalba Ferit, akin világosbarna dzseki volt. Egyből begyűrte maga mögé. Maradék ruházatunk jól beleillett az erdei színekbe. Meglapultunk.

Ezt az erdőrészt a félénk Karcsi kutatta át. Amikor rejtekünk felé nézett, a fa egy magasabb odvából éppen felröppent a megriasztott tulajdonos, egy nagy uhubagoly. Karcsit ez úgy meglepte, hogy majdnem felsikoltott. De gyorsan szája elé kapta a kezét, nehogy megszégyenüljön csapattársai előtt. Hamar továbbállt, nem szerette volna, hogy észrevegyék ijedtségét. Megkönnyebbülten vigyorogtunk össze Ferivel. Megvártuk, míg a Farkasok mind visszavonultak a bozótos elé és akkor utánuk lopakodtunk. Amikor látótávolságon belülre értünk, a főnök épp széthúzta egy bokor ágait.

– Tadám! – szólt Huba. A többiek egy emberként hőköltek hátra. Mi a nyakunkat nyújtogattuk, milyen különös dolog lehet ott.

A sűrű bozótos közepébe valaki nemrég egy kis tisztást vágott. A tisztás közepén egy fa nőtt, amihez kikötöttek egy FARKAST! Egy farkast?!

Most már igazán megrémültünk. Ez komoly?

A Farkasok csapattagjai is mind ezt gondolhatták, mindenki sápadtan tekintgetett a másokra.

– Nono! – nevetett Huba – Nem kell úgy berezelni! Ez nem egy vad farkas, hanem csak egy látványos, szelíd farkaskutya – ezzel odalépett a kutyához, megsimogatta a fejét, mire az élénk farkcsóválásba kezdett és végignyalta a kezét. – Persze, a

Szarvasoknak ezt nem kell tudniuk! – kacsintott kárörvendően alattvalóira.

– Ez óriási! – rikkantotta valaki és kitört a zűrzavaros, megkönnyebbült hangzavar.

– De ugye ezzel nem akarod tényleg felfalatni őket?

– kérdezte Dávid – Ebbe beleszólna a rendőrség! Én sem akarnék igazi vérrontást.

– Vadszamár! Ilyen eszetlennek nézel? – háborodott fel Huba. – Csak bemutatjuk nekik, hogy rettegjenek! – folytatta nyugodtabban. – Ja, és ha már így állunk, megszerezzük a területüket. Ha felvonulok pórázon ezzel a vadállattal, hanyatt homlok menekülni fognak előlünk. Küzdelem nélkül vehetjük be az erődjüket.

– És ha mégsem adják? – vetette ellen Anna.

– Miért ne adnák? Te szembe mernél szállni egy farkassal? Ők nem fogják tudni, hogy ez csak egy kutya. Mindenesetre van még egy rafinált tervem – tette hozzá megnyugtatólag. – Ha nem jön be a farkasos verzió, akkor egyéb módszerekhez folyamodunk. Viki mindig tele van karcokkal, foltokkal, – Viki elpirulva sütötte le a szemét, köztudott dolog volt ugyanis, hogy nem tud magára vigyázni és mindig valami kis baleset éri. – ő majd odamegy az osztályfőnökhöz és beadja neki, hogy a Szarvasok megverték. Több alkalommal is panaszkodik erre, míg el nem éri, hogy büntetésül napköziben kelljen maradniuk az állítólagos tetteseknek. Nekünk az a pár nap elég lesz a területük meghódítására – elégedetten nézett körül gúnyos mosolyra húzva száját.

Eleget láttunk, visszahúzódtunk kémtársammal.

– Adjunk jelet a rossz hírről! – vettem elő kicsit távolabb érve a mobilomat – Ó, mi ez? Ez majdnem lemerült! Eddig be volt nyomódva. Épp a hangfelvevő!

Feri, aki tőlem jobban értett az elektronikai eszközökhöz, gyorsan kikapta a kezemből és elmentette a felvételt, mielőtt lemerült volna a masina.

– Szuper! Kösz! Úgy látszik, a sors a mi kezünkre játssza ezt a meccset!

Újult erővel és reménységgel indultunk vissza a kunyhónkhoz, miközben Feri telefonon értesítette Pétert, vezetőnk tanácsadóját. Azért őt, mert Jánosnak, aki furcsa családból származott, nem volt saját mobilja.

II. fejezet

Acsarkodó Farkasok

Egy nappal ezután megjöttek a Farkasok a területünkhöz, ahogy Huba megmondta, hogy érkezni fognak. Ordas, a „farkasuk” bújt ki először a bozótból, akit olyan hosszú pórázra eresztettek, hogy elsőre úgy nézett ki, mintha szabadon lett volna. Félelmetes, tekintélyparancsoló tünemény volt hiába tudtuk, csak egy kutya. Hú, de megijedtünk volna, ha nem derítjük ki előre a tervüket! Mögötte bukkantak fel a harcosok fejei, mint egy igazi hadsereg.

Visszavonulást színleltünk: Péter a kémlelő helyéről megadta a jelet, fussunk a bázishoz. Az egész erdőrészlet felbolydult csapatunk csöörtető talpalásától, ahogy mindenki a kunyhó felé robajlott. De Lili és Lenci távolabb szedegetett bogyókat, így ők lassabban tudtak csak odaérni. Majdnem utolérték őket a Farkasok. Sikítva menekültek. Épp beestek a küszöbön az első támadók elől.

Az ajtónkat nem tudtuk idejében becsukni, özönlöttek befelé ellenségeink. Ők feszítették kívülről, mi húztuk befelé. Sajnos ők nyertek, mert kívül több hely volt hozzáférni az ajtóhoz és lihegő szakácsaink nekünk útban voltak.

Huba lekicsinylően mordult fel a bejáratunkban állva:

– Ide a területtel!

– NEM! – kórusban üvöltötte a képébe mindegyikünk.

– Nem adjuk oda! – folytatta határozottan János – Nem leszünk megalkuvók, nem adjuk csak úgy,

küzdelem nélkül, nem vagyunk gyávák, a végsőig harcolunk!

– Nem látjátok, mink van? – kérdezte kajánul

Patrik. – Szívesen felfal benneteket, – ajánlotta, jó kedvvel – ti lehettek a hősi halottak! – vigyorgott gonoszul.

– Igen, akár vérünket is áldozzuk! Nem adunk a hírnevünkéből! Nem adjuk a birtokunkat! – szólalt fel Gizella és Izabella egy emberként. Nem csoda: ikrek; egyformák.

Huba kissé visszahőkölt bátorságunkat látva; nem erre gondolt reakciónak, azt hitte a „farkasa” olyan rémisztő fegyver, mint egy atombomba. Most pedig bekövetkezett, amire Anna figyelmeztette: nem adtuk olcsón a bőrünket.

– Hát, jó, ti akartátok! – sóhajtott Huba vezér színpadiasan – Patrik, hozd az Ordast! – Patrik nyomban teljesítette is a parancsot és bevezette a hatalmas állatot katonáik sorfala közt.

– Ordas, vicsorogj! – utasította Huba. A kutya nyomban engedelmeskedett. Nagyot nyeltem izgalomban és kiszáradt a szám. Elég félelmetes látványt nyújtott. Ahogy körbepillantottam, láttam, hogy a többiek is így érzik. De tudtuk, ez csak egy jól idomított, emberbarát háziállat. „A látszat néha csalóka” – reméltem valóban így van.

Ekkor Gábor magabiztosan előlépett.

– Ugyan, farkaska, csak nem akarsz tényleg bántani minket?! Tudod, te mi a jómodor, éles fogakkal védtelen gyermekek ellen nem bajtársias küzdeni, ugye? – ezzel óvatosan kezét nyújtotta az állat felé, aki megszimatotha, majd megnyalta, ugyanis előtte gondosan bekente szálámival ujjait a

szendvicséből, hogy elnyerhesse majd a „ragadozó” tetszését. Már is a fejét simogatta.

A Farkasok mind elképedve horkantak fel ezt a merészséget látva. Jót mulattunk magunkban. Mit gondolhatnak, hiszen ők úgy tudják, mi azt hisszük egy igazi farkassal állunk szemben! Most aztán rettenthetetlennek hihetnek!

Egy villanásnyi időre bizonytalanság futott át még Huba vonásain is, aztán meglepettségét leplezve így szólt:

– Azt ne higgyétek, ennyiben hagyjuk! – hangja kicsit bizonytalanul hangzott. – Még számolunk! Mára elég ennyi. – fordult a csapatához. – Menjünk! – intett. „A b tervet kell majd használnunk!” – gondolhatta mérgesen magában, ahogy leforrázott csapatával némán eloldalgott.

A következő hétfői napon az osztályfőnökünknek sürgős mondanivalója akadt: – Matek óra helyett osztályfőnökivel kezdünk, – az osztály erre felujjongott, elmarad a nehéz tantárgy, hurrá! – matematikával pedig zárni fogjuk a napot, gyerekek. – erre lefagyott a sok mosoly a szánkról. Mi a csudának ez a fura csere?

Ekkor láttuk meg, hogy mögötte belépett egy ÚJ gyerek. A tanárunk letette táskáját és leült a tanári asztalhoz. A fiú tétován ácsorgott mellette. – Na, fiam – fordult a jövevényhez – hogy hívnak? – Tóth Csaba – felelte az. – Hány éves vagy? – Tizenhárom. – Látom, nem vagy túl bőbeszédű, de nem baj, majd feloldódsz idővel – máris hozzánk fordult. – Tamara, ülj oda hátra Zalán mellé, Csaba te meg